

Ze světa pohádek ...

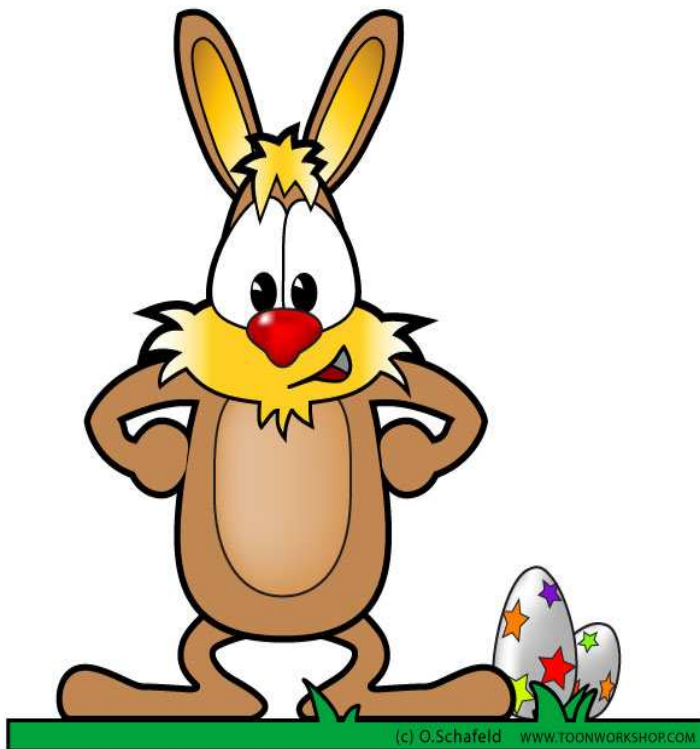
O Elfince a ztraceném zajíčkovi

Byla jednou jedna holčička a ta se jmenovala Elfinka. Nazlobila babičku a rozhodla se, že uteče.

Utíkala tak dlouho, až se dostala do lesa, před kterým byla značka „Strašidelný les“. Elfinka si jí ani nevšimla a šla dál do velmi hlubokého lesa. Slyšela samé skřeky, dupání, šeptání a začala se bát. Nejraději by byla co nejdál od toho divného lesa, ale vůbec nevěděla, kudy přišla. Tak se rozbrečela.

Brečela velmi dlouho, ani si nevšimla, že se vedle ní uvelebil zajíček. Zajíček na ni promluvil: „Ahoj. Jak se jmenuješ?“ Elfinka sebou trhla a odpověděla: „Já jsem Elfinka. A ty jsi kdo?“ „Zajíček Chlupáček. Ztratil jsem se a vůbec nevím, kudy se z tohoto lesa dostanu. Co kdybychom byli kamarádi a hledali společně cestu pryč?“ řekl Chlupáček zvesela. Elfinka zapřemýšlela a pak řekla: „Tak, ano. Budeme nejlepší kamarádi a společně najdeme cestu ven!“

A tak se vydali na cestu uzoučkou cestičkou, ale nakonec se museli zeptat staré a velmi moudré sovy. A ta jim řekla: „Ano, ano. Zase někdo zabloudil. Pomohu vám, ale ne moc. Jděte po té rovné cestičce. Dovede vás do Bublové vesničky, ale dál vám neporadím. Hu hú, hu hú.“ „Děkujeme, paní sovo“, řekl zajíček a vydali se s Elinkou po cestičce, kterou jim poradila sova.

Šli hodně dlouho, dokonce se i setmělo. Šli přes kopce a louky, skákali přes potůčky, až se dostaly k Bublové vesničce. Tam už Elfinku vyhlížela babička a když viděla, že jde i se zajíčkem, byla moc ráda, že se Elfinka vrátila. Dala jí buchty, i zajíčkovi, nalila jim čaj a Elfinka začala vyprávět o všem, co s Chlupáčkem zažili. Potom se Elfinka zeptala babičky, jestli by Chlupáček mohl bydlet s nimi. Babička svolila a všichni šli spát.

Dominika Brejchová, 6.

A

Pohádka o velikonočním zajíčkovi

Byl jeden zajíček a ten se těšil celý rok na Velikonoce. A bodejt' by ne, když byl velikonoční! Jednou si chtěl namalovat kraslice, ale neměl vajíčka. Jeho kamarádka mu poradila, ať jde k tetičce slepičce. Vydal se tedy k ní a ona mu řekla: „Já ti dám vajíčka, když mi přineseš od sedláka Pepy obilí.“ Dostákal k sedlákovi a prosí o hrstku obilí. „Dám ti obilí, pokud mi přivedeš zatoulaného psa, aby mi tady pomohl hlídat.“ Přivedl psíka Fíka a sedlák mu dal obilí. Jím nakrmil slepičku a ta mu dala vajíčka a se svojí kamarádkou namalovali krásné kraslice a užívali si poklidné velikonoční svátky.

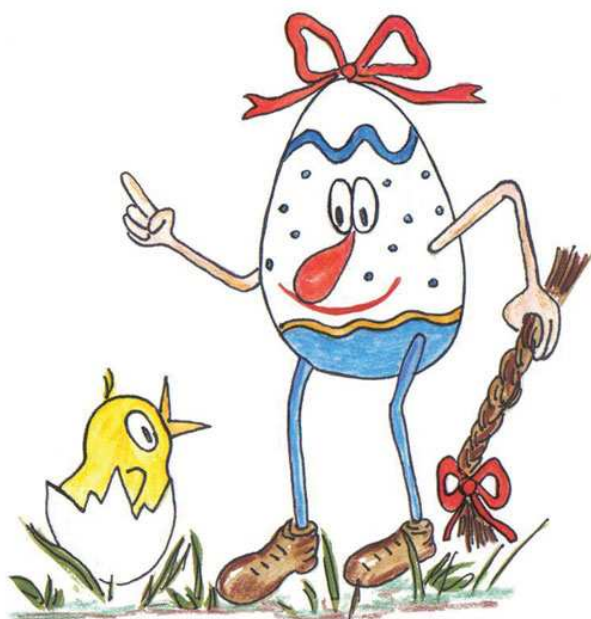

Adéla Křížová, 7.A

Válka vajíček

(horor, tak trochu velikonoční)

Jednou daleko, velmi daleko, fakt daleko, žila byla Velká země Vajíček, která se rozdrolila na tři města. První obývali Skořápkovití, kteří byli nábožensky založení a uznávali svou ctěnou Matku slepici. Druhé město patřilo Bílkovitým, kteří vedli války, všichni to byli zdatní mariňáci. Ve třetím a posledním městě na jihu obchodovali Žloutkovití.

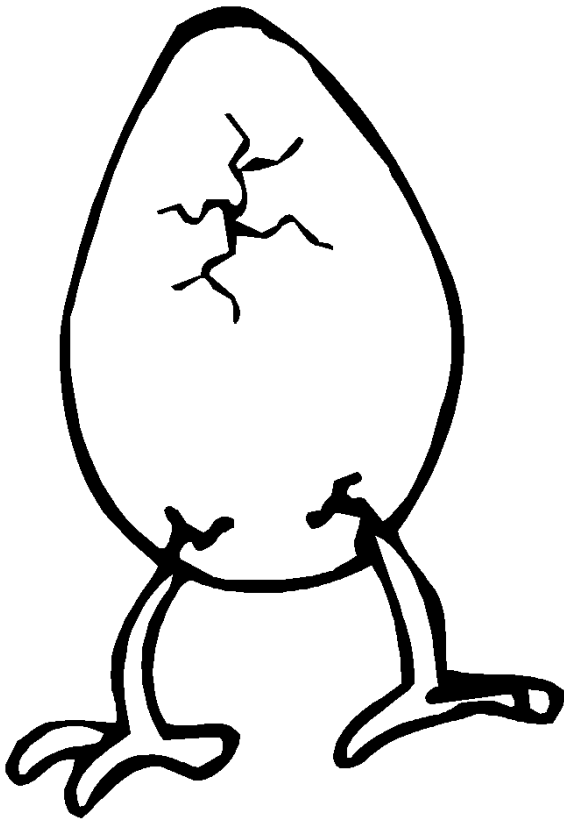

O deset let později začali Žloutkovití a Bílkovití vytlačovat Skořápkovité, protože už neuznávali jejich náboženství. A to se Skořápkovitým vůbec nelíbilo. Rozhodli se jednat. O půlnoci vaječné vnikli do opevněného města a vyrabovali obchody. To byla rána jak pro Žloutkovité, tak pro Bílkovité, kteří kupovali zbraně a potraviny pro vojáky od Žloutkovitých. Ti žádají o pomoc.

I starosta se oblékl do mariňáckého a prohlásil: „Naši vyzvědači zjistili, že to všechno natropili Skořápkovití. Kluci, tady budou létat Skořápky!“ Připravili letadlo, zbraně. Seskakují padáky do města, bombardují je. Bohužel Skořápkovití měli lepší výbavu, kterou předtím ukradli.

Na Bílkovité si však nepřišli! Ti měli v záloze klec s divokou, hodně divokou lasičkou. Vypustili ji a čekali nad městem, až všechny a všechno zlikviduje. A Skořápky jen lítaly. Pak ji polapili zase do klece. A tak skončila 3. světová válka Vajíček.

Dominik Potužník a Štěpán Forejt, 7.C

O velikonoční kraslici

Bylo nebylo, za dalekými lesy a vysokými horami se rozprostíralo městečko zvířátek. Jednoho krásného dne se zvířátka rozhodla, že si pro radost ozdobí vajíčka.

Domluvili se, že slepice vysedí vajíčko. Šli tedy poprosit slepici o vajíčko a ta jim odpověděla: „Až dostanu pěknou zlatou pšenici!“ Zvířátka tedy běžela na pole pro pšenici a když se vrátila ke slepici s klasem, slepice řekla: „Ujednáno, přijďte si pro vajíčko zítra ráno!“

Druhý den, když vyšlo slunce a

všichni ještě spali, už měla slepice snesené vajíčko, které pak mohla dát zvířátkům. Vajíčko bylo hromadně ozdobeno a vystaveno jako trofej umění. Náhle se však z vajíčka vyklubalo malé žluté kuřátko a uteklo zvířátkům i se skořápkou.

Od té doby slaví zvířátka Velikonoce každý rok!

Tereza Poláková, Monika Bártíková, Kristýna Morongová a
Markéta Šandarová, 7.B

Jak si představujeme školu, školní třídu a vyučování v budoucnosti

Třída a učení bude vypadat jako jeden velký bláznivý svět.

Třída bude stavěná do výšky 20 metrů a na šířku bude mít třeba 6 metrů. Žáci nebudou sedět v lavicích, ale na tzv. balkonech, kde můžou mít křesla a stoly podle svých představ. Balkony budou stavěny nad sebou, ale tak aby mohly fungovat na principu výtahu. V každém balkoně bude místo pro dva žáky, pokud se však žáci budou chtít navštívit, místo pro ně bude.

Žáci nebudou mít žádné tašky pro učebnice a sešity, protože vše budou mít ve stolech. Na písemky se učit nebudou, jelikož si všechny otázky budou hledat v učebnicích a v sešitech, dokonce budou smět i opisovat. Tím pádem by měli mít samé jedničky. Budou mít také nejlepší počítače. Vše co bude vyučující říkat se přes speciálně upravený mikrofon bude přenášet na tabuli, která bude zabírat půl třídy.

Učitelé budou jezdit na neviditelných židličkách, budou si ale muset dávat pozor, aby z nich nespadli, to by je totiž z těch 2 metrů asi bolelo. Poznámky učitelé budou muset dávat po domluvě s vedením školy nebo se samotným žákem.

Začátek vyučování bude v půl deváté ráno a každému žákovi se bude tolerovat jedenáctiminutové zpoždění. Do té doby se žák nesmí zapsat do velkého sešitu, tzv. třídního sešitu. Tam se bude zapisovat chování jednotlivých žáků a jejich prospěch a samozřejmě i příchod žáka. Sem se také bude muset každý učitel zapsat a uvést, co se při hodině udělá a podepsat se, jinak vyučujícího čeká trest. Konec vyučování bude maximálně po třetí hodině.

Petra Kindelmannová, 8. A

Chtěla bych se s Vámi přenést o 300 let do budoucnosti a představit Vám třídu budoucnosti.

Při vstupu do třídy procházíte krásnými diamantovými dveřmi s křišťálovou klikou. Po pravé straně je velké zrcadlo se zlatým rámem a pod ním luxusní umyvadlo. Umyvadlo už nevypadá jako dřívě, nemá žádný kohoutek, nebo páčku, funguje formou hlasu, stačí říct: „Voda“ a ono se spustí.

Uprostřed zdi visí velká plazma, na kterou už nemusíte mít milióny ovladačů, abyste mohli pustit ten správný program, stačí jednou tlesknout a rázem běží.

V rohu už nebývá učitelův stůl, ale velký gauč s menším stolem ze skla. Žáci už nemusí sedět v lavicích, místo nich jsou pohodlné gaučičky, už ani nemusí nosit těžké tašky se sešity, učebnicemi a penálem, to vše nahradí notebooky. Notebooky jsou ozdobené diamanty a smaragdy. Všechny sedačky na této škole jsou vyrobeny z nejlepšího a nejdražšího materiálu na světě.

Topení už není bílé jako před lety, ale je celé ze zlata. Místo kohoutku je zde zabudovaný deseti karátový diamant. Okna jsou orámována pravým zlatem. V této době je člověk nemusí otvírat vlastní rukou, mají zabudovanou mechaniku, takže fungují na ovladač. Třídy bývají vymalovány různě. Funguje to tak, že v každé třídě se hlasuje a ta barva, která získá nejvíc hlasů je zvolena pro vymalování třídy. Každá třída tak bude mít jinou barvu například: růžovou, zelenou, fialovou, modrou, ...

Kéž by to takhle bylo už teď.

Zuzka Šetlíková, 8. C

Třída v budoucnosti bude vypadat velmi rozdílně než dnes.

Třídy budou rozhodně větší, aby se do nich vešlo více studujících žáků. Budou zařízeny velmi moderně, už nebudou zapotřebí učitelé, neboť všichni budou učit počítačové programy a v nižších ročnících roboti. Dále se ve třídách bude používat mnoho elektroniky, každý žák bude mít svůj notebook, který bude veden do základního počítače a dále do velké interaktivní tabule ve třídě.

Z těchto tříd také vzhledem k vyučování vymizí i mnoho předmětů, u kterých se prokázalo, že nejsou k životu potřebné, jedná se třeba o výtvarnou výchovu, výchovu k občanství, výchovu ke zdraví, pracovní činnosti, ... Na místo těchto předmětů budou zařazeny jazyky cizích zemí, aby se lidé mohli domluvit ve více zemích. Změní se i doba vyučování, hodiny budou trvat jen 30 minut, ale zato jich bude více.

Třídy ve škole budou podobné jako dnes, akorát lépe vybavené a propracované. Do školy se bude moct chodit jen s elektronickým klíčem, který bude vložen v kartě. Tímto způsobem bude lépe zjištěné, kde přišel včas a kdo

pozdě nebo nikoliv. Škola bude mít vlastní pozemky, na kterých bude vystavěno hřiště pro mnoho sportů.

Žáci před začátkem školní docházky budou poučeni o správném chování ve škol a tato pravidla budou dodržována. Tato pravidla začnou napomáhat tomu, že se z lidí pomalu začne vytrácet zloba a pomstychtivost.

Lukáš Šíma, 8. C

Vyučování začíná v 10:00 ráno a končí ve 12:01 odpoledne.

Do školy bude neviditelný vchod. Když vejdeš do školy, u vchodu bude vždy čekat luxusní vozík. Stačí vozíku poručit a říct, do jaké třídy chceš odvézt. Každému u vchodu do třídu přidělí sluhu, který mu slouží celý den.

Barva třídy se může kdykoliv měnit díky malému ovladači. Místo lavic jsou tu pohodlné gauče. Tabuli nahradil velikánský notebook. Žáci nenosí nic jiného než notebooky. Plavky jsou povinná výbava žáka. Škola je totiž plná vířivek, saun a velikánských bazénů. Nechybí tu ani 15 metrový tobogán. Učitelé se vznášejí na balóncích.

Tak takhle si představuji naši školu.

Blanka Nováková, 6. A

Píše se rok 2696, školy jak jsme je znaly jsou zrušeny, protože lidstvo je na pokraji vyhynutí.

V roce 2065 bylo lidstvo na naprostém vrcholu, mělo četné úspěchy v elektrofyzice, biochemii a strojním inženýrství. V tomto roce vědec jménem John Maixner, genetický pracovník a rekonstruktér DNA, přišel na to, jak naklonovat člověka a způsob lidské hibernace. Při jednom z pokusů, který byl určen pro vojenskou potřebu, měl vytvořit supervojáka, zbavit ho strachu a zábran. Pokus ale nevyšel, gen zmutoval ve vir, který lidi zbavil zábran a myšlení. Poté John Maixner zmizel...

V roce 2104 bylo nakažených 99% populace, zbylí občané se ukryli a začali stavět osady. V roce 2323 byly dostavěné obrovské hradby města Comdo Asuro. Poté co v roce 2689 byla objevena protilátka na tuto nákazu, bylo město již dokončeno a zalidněno. Učební program žáků byl naprosto změněn. Děti už se neučily hromadně ve školách a univerzitách, ale učí se doma a to tím způsobem, že se jejich mozek připojí na zařízení podobná sluchátkům, jež spojí mozek s programem LINK, který jim přenese informace okamžitě do hlavy.

V jednom z těchto domovů bydlí žák, který ani neví, že změní svět
Tomáš Kraus.

Každý žák dovrší své učení ve 23 letech, kdy dosáhne naprosté duševní a tělesné vyrovnanosti. Když tohoto věku dosáhl i náš student, Tomáš, začal pracovat jako elektrofyzik ve společnosti na obranu D. A. I., kde se pokoušel mimo svých běžných povinností dokončit i svůj objev z mládí: projekt DUCH, který posune svého nositele mezi dvě reality, nikdo nevidí jeho, on však vidí všechny a navíc může procházet hmotou.

Když svůj projekt dokončil, vydal se ho vyzkoušet na svém pracovišti. Chodil po budově a mířil na místo, které je označeno „Přísně tajné“. Projde skrze zamčené dveře a spatří temnou místnost bez oken, dva pracovníky, kteří něco míchají ve zkumavkách a uprostřed prázdná criogení komora. Za chvíli uvidí jednoho z těch dvou pracovníků vcházet do komory a druhý pracovník pokračuje. Tomáš se o tohle začal trochu zajímat, a tak si počkal až odjede i druhý pracovník. Začal prohledávat zkumavky a veškeré záznamy. Odnesl si je do laboratoře k analýze. Zjištění bylo překvapivé. Výzkum se týkal využití učebního programu k ovládnutí mysli studentů.

Tomáš tohle nemohl dopustit. Šel tedy na Úřad obrany, tam mu samozřejmě nikdo nevěřil. Tomáš vyšel před budovu celý zdrcený s tím, že mu nikdo nevěří a že je teď za blázna. Jenomže venku ho odchytili dva muži v černých oblecích, strčili ho do vznášedla a odvezli ho na nějaké neznámé místo, kde jim měl pomáhat s vývojem protilátky proti ovládnutí mysli studentů. Vývoj se jim podařil.

Ovládnutým studentům implantovali účinnou protilátku. A i když se nepodařilo zachránit úplně všechny, tímto svým hrdinským činem se Tomáš Kraus zapsal nesmazatelně do historie.

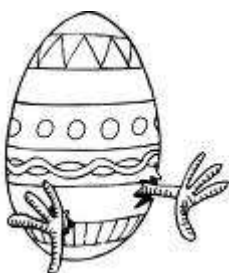
Vašek Kratochvíl, 8. C

Velikonoční tradice

K Velikonocům už tradičně patří vrbová pomlázka, malované kraslice nebo polévání děvčat vodou. Pomlázky se splétají z vrbového proutí nebo březových proutků.

Najdeme si pěkné pruty a zařízneme je na stejnou délku. Před spletením je namočíme alespoň na tři hodiny do vody, aby byly vláčné. Vezmeme osm proutů a na silnějším konci je omotáme pevně jedním tenkým nebo rozpůleným prutem, aby nám vzniklo držadlo. Pak už můžeme plést. Do špičky vložíme několik barevných pentlí.

Kraslice nás doposud okouzlují svým jemným půvabem a uvádějí v úžas množstvím ornamentů a nejrůznějších technik. Vajíčka se však v minulém pokolení nechystala až na Velikonoční pondělí, ale barvila se na Bílou sobotu. V neděli už musela být na stole. Celá kopa, aby si mohl vzít každý, kdo do domu přišel. Proto, aby se rád vracel. O jedno se podělil s tím, koho měl rád, kdyby v životě zabloudil, najde vždy tu správnou cestu, jen si musel vzpomenout, s

kým jedl velikonoční vejce.

Barevné skořápky z rozbitých vajec strkaly hospodyňky do myších děr.

Pár pověr které se říkají o Velikonocích:

Kdo na Zelený čtvrtek stoupne na železo, hned jak vstane, bude mít po celý rok zdravé nohy.

Mládenci chodili do potoka brodit koně, aby byli zdraví a silní, děvčata si v potoce omývala obličeje, aby jim nenaskákaly pihy na tváři. Když si namočila i vlasy, věřila, že jim rychleji porostou.

Chlív se vykrápel vodou z potoka, aby se otelila kráva.

Hospodyně musela vymést světnici, aby se v ní po celý rok nadržel hmyz.

Slupky z vajec položili mezi ozimé obilí na pole, aby bylo chráněno před krupobitím.

Z kostela každý rychle pospíchal domu, protože jak rychle přišel, tak rychlý měl být při žních.

Bára Mariánusová, 8.B

Velikonoce

Z knihy Vlastimila Vondrušky **Církevní rok a lidové obyčeje** vybrali pro čtenáře časopisu **žáci**

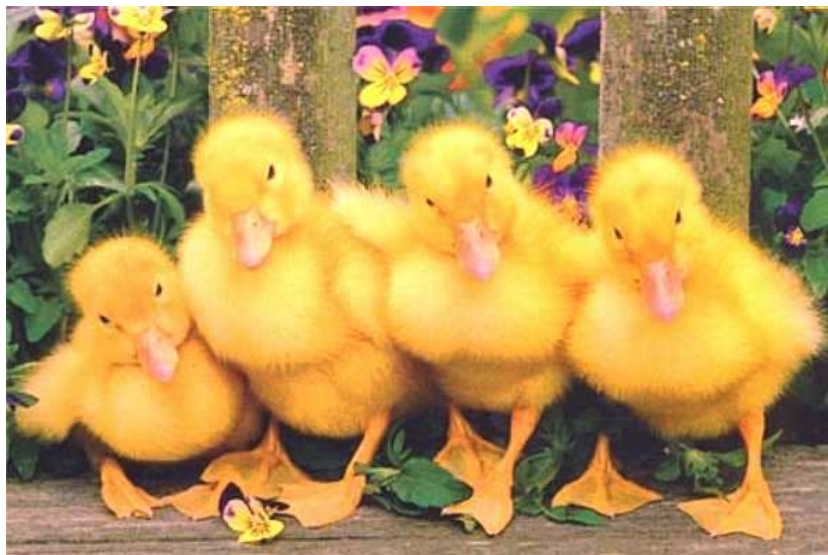
7.C

- **Velikonoce** jsou nejvýznamnějším svátkem křesťanské církve, spojeným s umučením a vzkříšením Krista.
- **Středě** se v lidovém prostředí říkávalo **škaredá, sazometní či smetná**, protože se toho dne vymetaly komíny. Škaredá prý pochází od toho, že se Jidáš škaredil na Krista. Proto se podle lidové víry nesmí nikdo toho dne mračit, jinak by se škaredil po všechny středy v roce.
- Název **Zelený čtvrtek** je v Německu doložen již ve 12. století, odvozen snad od zeleného mešního roucha, jež se toho dne užívalo. Toho dne se měla jíst zelená strava, aby byl člověk celý rok zdrav. Kostelní **zvony** zní toho dne při mši naposledy, pak umlknou až do Bílé soboty, „**odlétají do Říma**.“ Hlas zvonů nahrazovaly o Velikonocích nejrůznější klapačky a řehtačky. V podhůří Orlických hor házeli lidé do studní chléb namazaný medem, aby se v nich celý rok držela voda. Odpoledne bylo zakázáno pracovat.
- **Velký pátek** je dnem hlubokého smutku. Nekoná se mše a bohoslužba je složena jen ze čtení textu a zpěvu. Důležitou součástí pobožnosti je odhalení a uctění svatého kříže. K počtě zemřelého Krista se skládaly kantáty a divadelní pašijové hry. Řada pověr byla spojena s vírou v čarodějnice a hledáním ochrany před uhranutím. S Velkým pátkem byla spojena víra v magickou sílu země. Podle lidové víry se země otevírala, aby odhalila na krátkou dobu ukryté poklady.
- **Bílá sobota** nebyla ve starém křesťanském světě dnem liturgickým, konala se jen noční bohoslužba – vigilie. Před vigilí se posvětil oheň, od kterého se zapálil paškál (velikonoční svíce) a jím se světlo přeneslo do kostela. Vzkříšení je slavnost, při které se vyzvedla monstrance s Největší svátostí a také Kristova socha nebo obraz a v průvodu se nesly obcí.
- **Boží hod velikonoční**

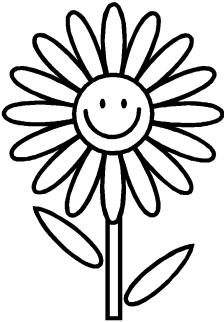
V rámci svátku se provádělo svěcení velikonočních pokrmů – beránka, mazance, ale také vajec, chleba a vína.

- **Pondělí velikonoční**

Toho dne se odbyvala pomlázka, velikonoční hodování. Dům od domu chodívali mládenci za děvčaty se spletenými pomlázkami, obyčejně z vrbového proutí, zdobenými stuhami. Jimi šlehali dívky a ženy v domácnosti, vinšovali a dostávali malovaná vejíčka. Někde bylo zvykem, že v úterý chodívala na oplátku s pomlázkou děvčata, někde místo ní polévala chlapce vodou, aby byli svěží.

Jarní prázdniny

V pátek po škole jsem konečně batoh s učením v pokojíku do kouta postavila,

pak se kamarádkou Kačkou přes skype o holčičích věcech pobavila.

Na Sokole jsem pilně trénovala gymnastické sestavy,
je tam vždycky i hodně zábavy.

Víkend jsem věnovala lyžování na Modravě,
při slalomu se pouštěla mezi branky dravě.
V úterý jsem byla hostem Olympie,
Páni, tam to ale žije!

Před kinem jsme v KFC snědli oběd a ještě
sladkou svačinku,
moc děkujeme, tatínku!
Do multikina vzali s sebou popcorn, colu,
úžasné – jela bych hned znovu.
Ve čtvrtek na tobogánu v Horažďovicích
jsme projezdili skoro celý den,
vůbec nechtěli jsme jako vždycky z vody
ven.

V pátek a v sobotu jsem proháněla na stadionu brusličky,
už dávno si vážu sama tkaničky.
V neděli jsem absolvovala závod v lyžařské škole,
důležité bylo dobře odstartovat, neupadnout a být rychle dole.

Ve volných chvílích jsem si četla knížku a pomáhala mamce v kuchyni,
jsem přeci vzornou žákyní.
Prázdniny byly prima,
už zase začala nám ta školní dřina!

Daniela Hraničková, 4.B

Z jarních prázdnin mám dva zážitky. Ten první je návštěva Putování s dinosaurů v Praze. Dinosaurů jsou v životní velikosti, hýbali se, řvali a bojovali mezi sebou. Společně s paleontologem, který nám vyprávěl celý příběh dinosaurů, jsem se ocitl před několika miliony lety a dozvěděl jsem se mnoho zajímavých věcí. V Praze se mi moc líbilo.

Druhý zážitek byl z lyžování v Alpách. Navštívil jsem tam pravé ledové iglú. Bylo postaveno na ledovci na hoře Kitzsteinhorn. Uvnitř iglú bylo vybavení, také celé z ledu. Seděl jsem dokonce i v ledovém křesle na pravé kožešině a mohl jsem si dát džus u ledového baru. V iglú měli také televize a počítače – všechno obalené do ledu. Sponzorem celého projektu byla firma Volvo. V Alpách jsem strávil celý týden, a protože lyžuji moc rád, chtěl bych se tam za rok zase vrátit.

Matěj Chalupka, 4.B

Každé prázdniny jsou krásné, ale ty letošní byly naprosto báječné. Téměř celé jsme je totiž strávili v části Alp, které se říká Dolomity.

Vyjeli jsme v pondělí časně ráno a do italské Cortiny jsme dorazili kolem poledne. Prohlédli jsme si malebné městečko a v podvečer jsme se ubytovali ve vesničce vysoko v horách. Kromě příjemného ubytování nás čekala prvotřídní večeře se spoustou chodů a po ní zábava s kamarády.

Každý den jsme brzy po snídani uháněli na sjezdovku a k nelibosti maminky si vybírali ty nejprudší svahy. Mou oblíbenou byla olympijská sjezdovka. Už druhý den nám nestačily obvyklé trasy a zkoušeli jsme brázdit sněž v bouřkách a závějích pod vlekem. Zažili jsme vichřici, mlhu, vánici a chvílemi i azurové nebe, spadnutí laviny, ztracení mého bráchy, dopravní nehodu a viděli jsme dokonce i koňské pólo. Každý večer jsme po lyžování hráli karty, Aktivitu a ping-pong.

Poslední den velmi hustě sněžilo a lyžařské podmínky byly přímo pekelné. Přesto jsme lyžovali až do večera, protože v úžasné přírodě s příjemnými lidmi bychom vydrželi i zemětřesení.

Po návratu jsme zbytek prázdnin strávili doma s rodiči a se zvířátky. Tenhle týden byl opravdu krásný a už se těším na další volno.

Barbora Svatková, 4.B

V pondělí mě nic zajímavého nečekalo. Ale v úterý jsem dováděla se sestřenicí, u které jsem byla až do devíti hodin večer. Když jsme s tátou přijeli domů, dívala jsem se na televizi (pozor!!!) do jedné hodiny ráno!!! Druhý den jsem pak spala do deseti hodin.

Kolem desáté jsem ale vyletěla z postele a těšila jsem se, jak budu spát u babičky až do čtvrtka. První den u babičky: lenivění v posteli, pak hraní u počítače, prostě normálka. Druhý den něco podobného s tím rozdílem, že jsme byly u tety. Tam vám to bylo legrační! Teta má totiž psa, jmenuje se Sára a jsou jí 4 měsíce. Třetí den mi babička koupila nové kružítko. Bylo ale trochu křivé, jenže to jsme zjistily až doma s maminkou. Ta se ho snažila narovnat a najednou KŘUP a bylo po kružítku. Tak mi táta v pátek musel koupit nové.

V sobotu jsme jeli k druhé babičce, kde jsem si hrála se sestřenicí. V neděli se u nás konal domácí turnaj v basketbalu amatérů. Hrála jsem samo sebou s tátou a porazili jsme soupeře 15:8. To bylo super!!!

Prázdniny se mi moc líbily a je děsná škoda, že nejsou každý měsíc!

Tereza Šantrůčková, 4.B

Velikonoční rýmování

Velikonoce

Vajíčka jsou barevná,
do košíčku, tam je dám.
S pomlázkou nekamarádím,
kluci si s ní poradí.
Beránka si upečem,
Mašličku mu navlečem.
Ocukrujem, ozdobíme,
Až to bude, tak ho sníme!

Kristýna Uherková, 7.C

Krásný jarní den

Byl krásný jarní den,
když slunce vyšlo ven,
osvítilo celou zem.

Ptáci začali se rozezpívat,
krtci začali se vyhrabovat,
děti z domu vycházely ven,
do školy se hrnuly jen.

Dokonce já šel ven,
s kamarádem ven si hrát,
ven já chodím hrozně rád,
prostě krásný jarní den!

Dominik Potužník, 7.C

Velikonoce

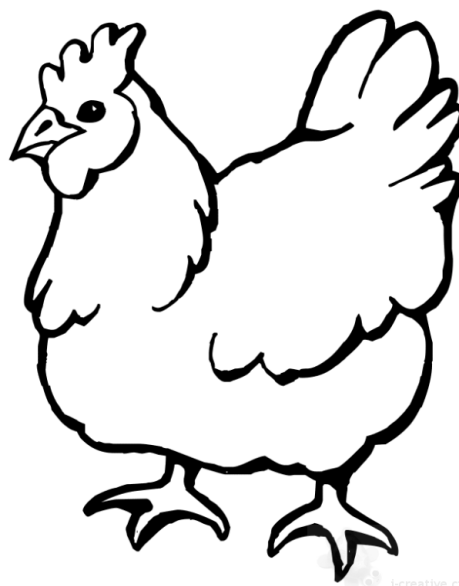
Kropenatá slepička,
snesla dvě vajíčka.
Potom jsme je koupili,
za nedlouho obarvili.
Daly jsme je do vody,
S cibulí to zavoní.
Vyšupali si je kluci,
hned si je dát sami musí.
Byly hodně dobré,
obarvené, modré.

Slepice Hromnice

Když je jaro,
svítí slunce,
naše slepice Hermince,
kdáká ve staré komůrce.

Na jaře jsou Velikonoce,
které slaví i naše Hromnice.
Slavíme s ní všechny svátky
A jsme velké kamarádky.

Když skončí Velikonoce,
další svátek nás čeká až na Vánoce.
To je smůla i pro Hromnice,
celý rok spí ve své komůrce.

Velikonoční básnička

Kuřátka se batolí
u maminky v podkroví.
A ta naše paní máma,
kraslice nám nabarví.
A s pomlázkou velikou
radost máme velikou.

M. Šandarová, M. Bártíková,
K. Morongová, T. Poláková, 7. B

Velikonoce přichází a zima odchází

Na louce byl zajíček,
nesl kupu vajíček.
Vajíčka mu upadla
a hyena je sežrala.

Starý zajíc přines na hyenu pušku,
ale měl špatnou mušku.
Hyenu nakonec netrefil,
protože jí nestačil.

Na konec hyena s hřeňaty utekla
a doma jim buchty upekla.
Ale než buchty sežrali,
zajíci jim je ukradli.

Tomáš Skolek, Lukáš Mirvald,
Honza Jakš, 7. B

Jaro

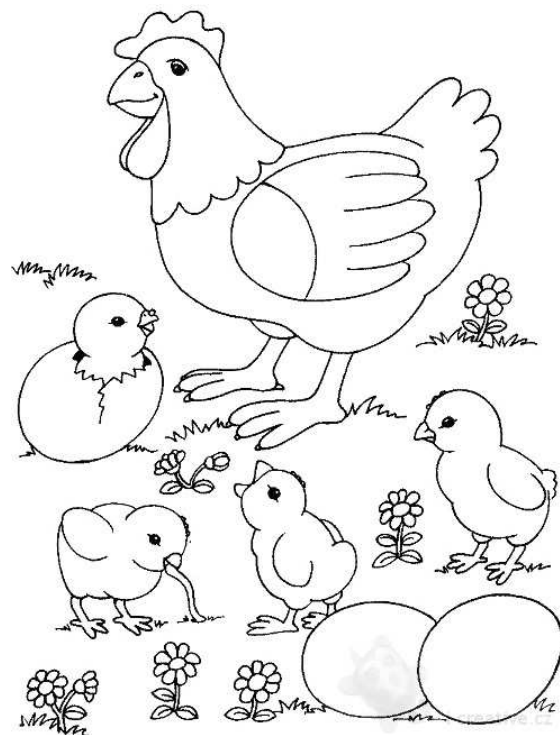
Jednoho dne na jaře,
vyšlo z kurníku velké kuře,
pak si vyšlo na procházku,
narazilo na pomlázku.

Kuře se jí leklo,
že ho málem kleplo.
Pak uviděl ovečku,
která nesla konvičku.
Šla zalévat kytičky,
koukejte se, lidičky!

Táta zvedl pomlázku,
vyšupal s ní svou lásku,
pak ho vodou polila,
po vesnici honila.

Kuře, ovce, beránek,
pařili na metálek.
Moc se jim to líbilo,
dítě se jim divilo.

Lucka Prokopová, Lucka Kolářová,
6. B

Pavouk

Pavouk spřádá tenké nitě,
plete si z nich jemné sítě.
Moucha letí, nekouká,
už je v síti pavouka.

Pavouk směje se hlasitě,
že chytil mouchu do sítě.
Z toho plyne milé slečny,
že je pavouk užitečný.
Je to vlastně kamarád,
mouchy nemá nikdo rád!

Lucka Šašmová, 6. B

Bílá ovečka

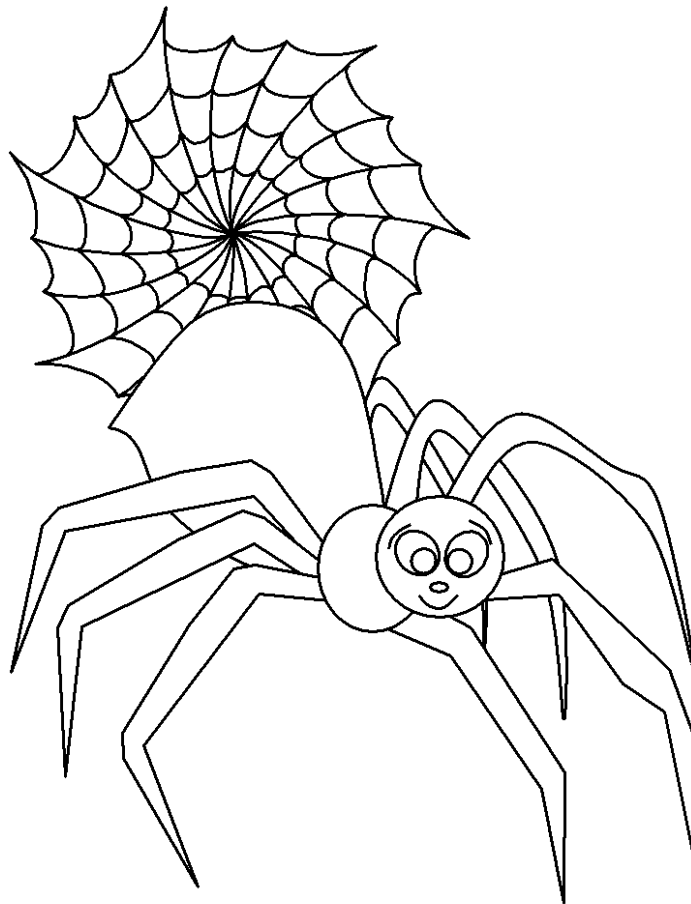
Běžela bílá ovečka
zakopla o čtíři vajíčka.
Zabořila se hlavou do sněhu,
když uklouzla na ledu.

Však zima už je dávno pryč,
je jaro, vykvetl petrklič.
Zajíček běží po poli
a všechno kvete v okolí.

Však naše malá ovečka
už zavřela svá očíčka.
Vždyť Velikonoce jsou
a sedláci hodovat jdou.

Mám pocit, že zde ovečky
všechny zahynou.

Ester Kostková, Verča Gazdová,
8. A

MOJE ŠKOLA

Moje škola

Škola, škola, školička
hezká jako hvězdička.
Naše škola modrá
pro děti je dobrá.
Učitelka hodná je,
stále něco děláme.
A když zazvoní zvonec,
školy je hned konec.

František Pšeid, 3.A

Moje škola

Naše škola modrá
pro všechny je dobrá.
Moc rádi tam chodíme
a mnohé se dozvíme.

Tomáš Skolek, 3.B.

Moje škola

*Český jazyk nemám rád
a dostávám z něho
strach.*

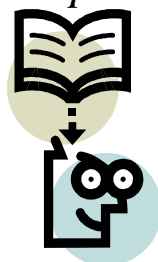
*Tělocvik je prima
Bývá při něm psina.*

Josef Hirsch, 3.A

Moje škola

*Já rád chodím do školy,
jen když nejsou úkoly.
A když jich je moc,
nespím celou noc.*

Michal Kovařík, 3.B

Moje škola

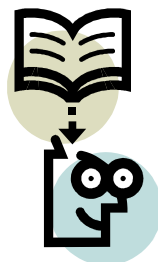
Kdo chce umět číst a psát,
do Lerchovky chodí rád.

Aneta Černíková, 3.B

Moje škola

*Naše škola, modrá škola,
my tam rádi chodíme,
počítáme, píšeme, čteme,
taky někdy zlobíme.*

Alena Fořtová 3.C

Moje škola

Naše škola modrá
do lavic nás volá.
Procvičí nám hlavičky,
dostaneme jedničky.

Nikola Strejcová, 3.C

Moje škola

Naše škola je dobrá,
to protože je modrá.
Rádi do ní chodíme,
protože si věříme.

Ali Siatouf 3.C

Jednoho krásného sobotního odpoledne...

Jednoho krásného sobotního odpoledne jsem se rozhodl, že skočím z okna, protože mám ve škole špatné známky a taky proto, že je dnes krásný den, a to se bude na mém pomníku opravdu hezky vyjímat. Tak dobře, jdu na to. Raz, dva a jááááááá, asi jsem si zlomil nohu! Příště radši budu skákat alespoň z druhého patra.

S bolavou nohou jsem se odplazil do kotelny, no, v podstatě jsem se tam spíš odkutálel. Teď se tu válím, noha mě bolí a zem je studená. A s tou sebevraždou jsem si to taky rozmyslel. Tak co teď? Asi budu volat o pomoc: „ Pomóóóc, pomóóóc, halóóó, slyší mě někdo?“ Je to možné? Už se tu válím dvě hodiny, mám hlad, a ta kost, co mi čouhá z nohy vypadá pěkně hnusně. Vážně nevím, co si počnu.

Už jsem tu tři hodiny a náhle někoho slyším. Snad je to táta a snad mě odtáhne do auta a odveze do nemocnice. Ale počkat, tohle není táta, to je ta příšera z DOOMu 3! Vždyť příšery ale neexistují! Co to má znamenat?

Vzbudím se celý mokrý. To proto, že se na mě vylilo pití, které jsem si předtím opravdu chytře položil na noční stolek. Teď už je krásné sobotní odpoledne, žádný hloupý sen, protože kdyby byl, tak bych teď přece nediskutoval s Barackem Obamou v Bílém domě...

Tomáš Horáček, 8.B

Jednoho krásného březnového rána nás ve třídě navštívila kosmická loď z Neptunu. Vřítla se oknem do třídy, náhle se zablesklo a my jsme se vzpamatovali až na jiné planetě. Řidičem podivného dopravního prostředku byl zvláštní tvor. Byl oranžovozelený, uši měl do špiček, které byly zakončeny fialovými štětinkami. Měl pouze jedno velké oko, jinak vypadal podobně jako my. Nejprve jsme si lámali hlavu nad tím, proč nás vlastně unesl, ale mimozemšťan náhle promluvil lidským hlasem a prosil nás o pomoc. Žádal nás o nějaké ubytování na Zemi, protože na Neptunu zůstal po střetnutí planety s meteoritem úplně sám a bylo mu smutno. S celou třídou jsme se domluvili, že mu zaplatíme plastickou operaci, aby se stal snáze běžným pozemšťanem. Stal se naším báječným kamarádem a bude s námi chodit do třídy 4.C.

Společná práce celé 4.C

Redakční rada:

- 6.A – Kopřiva, Bartošová
- 6.B – Kolářová, Prokopová
- 7.A – Marková, Urbánková
- 7.B – Jakš, Mirvald
- 7.C – Waldman, Forejt
- 8.A – Nový, Tatoušek
- 8.B – Jůnová, Mariánusová
- 8.C – Homolková, Färberová
- 9.A – Pádecký, Mottlová
- 9.B – Brejcha, Vadlejš
- 9.C – Kostková, Vinická

Veselé velikonoce

